

C/2023/1285

11.12.2023

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta) wydanego w dniu 14 czerwca 2023 r. w sprawie T-201/21, Covington & Burling i Van Vooren/Komisja, wniesione w dniu 23 sierpnia 2023 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-540/23 P)

(C/2023/1285)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Ciubotaru, C. Ehrbar i A. Spina, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Covington & Burling, Bart Van Vooren

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania w sprawie T-201/21 i w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja Europejska podnosi dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy odwołania: Sąd naruszył prawo, nie uznając zasad komitologii za istotne dla wykładni przesłanki „poważnego naruszenia procesu podejmowania decyzji przez instytucję” zawartej w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾.

Zarzut pierwszy odwołania dzieli się na dwie części.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo, nie uznając rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾ ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję oraz regulaminu wewnętrznego komitetów za istotne dla stosowania właściwego wyjątku dotyczącego publicznego dostępu do dokumentów przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001.

Po drugie, Sąd naruszył prawo, dokonując błędnej wykładni standardowego regulaminu wewnętrznego komitetów i rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w celu dokonania oceny, czy „ujawnienie dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez instytucję”.

Zarzut drugi odwołania: Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu oceny, czy „ujawnienie dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez instytucję” w rozumieniu art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

Zarzut drugi odwołania dzieli się na dwie części.

Po pierwsze, Sąd zastosował niepełną ocenę argumentów przedstawionych przez Komisję w zaskarżonej decyzji, dokonując oceny, czy „ujawnienie dokumentów poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez instytucję”, uchybiając tym samym ciężącemu na nim obowiązkowi uzasadnienia.

Po drugie, Sąd nie zastosował prawidłowych kryteriów prawnych i pominął ocenę istotnych czynników jako części zbioru zgodnych poszlak.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).
⁽²⁾ Dz.U. 2011, L 55, s. 13.